

Arrest

nr. 265 981 van 21 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 17 maart 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 februari 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 maart 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 1 juni 2021.

1.3. Op 9 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 september 2021 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Colombiaans staatsburger en werd u op (...) 2000 geboren te Cali (dep. Valle del Cauca). U woonde er opeenvolgend in de wijken Villa del Prado en Unidad Saman. Uw ouders zijn gescheiden sinds u 7 jaar oud was. Vanaf 2013 verhuisde u naar de buurt Brisas de los Andes en verbleef u er bij uw vader en stiefmoeder. Qua werk runt uw vader een gota a gota-bedrijfje dat leningen uitreikt waar u in de toekomst zelf aan de slag wilde gaan. U heeft verder één halfzus aan vaders kant die niet bij jullie inwoonde. Uw moeder reisde in 2016 naar België met de intentie haar familie te bezoeken. U heeft immers meerdere tantes die hier al lange tijd woonachtig zijn, alsook uw overgrootmoeder. Momenteel heeft uw moeder een relatie met een Belgische man en woont zij bij hem in. Zelf had u in Colombia een vriendin maar deze relatie werd beëindigd bij uw vertrek uit het land.

Toen u 14 à 15 jaar oud was, werd u dicht bij uw woning bestolen door twee fietsers, waarvan een gewapend. Daarnaast werd u in 2016 tweemaal bedreigd in de wijk Chiminango. Eenmaal ging u op een dag een meisje oppikken aan school, waarbij u met uw fiets tegen haar schoen reed en hierover een grapje maakte. Zij zag hier de humor niet van in en vertelde dit aan haar liefje, die deel uitmaakt van de bende Chiminango, waarop deze laatste u bedreigde. Indien u nog naar Chiminango kwam, zou hij u neersteken. Andermaal ging u nog eens terug naar Chiminango voor een feestje. U werd toen door vijf kerels buiten gegooid en wederom kenbaar gemaakt dat, mocht u nog eens terugkomen, zij u zouden neersteken. Sindsdien hebt u deze wijk nooit meer bezocht.

Qua onderwijs liep u school tot de 9de graad maar sinds september 2017 ging u niet meer, naar eigen zeggen uit gemakzucht. In uw vrije tijd vulde u uw dagen door op uw Playstation te spelen en met uw vrienden af te spreken. Daarnaast was u sinds 18 januari 2017 actief bij A.(...), een vereniging die voornamelijk doelt op kansarme jongeren en die hen door middel van activiteiten vaardigheden aanleert en voor afleiding zorgt. Praktisch gezien werden deze zaken georganiseerd in verschillende wijken, waarbij de jongeren in kwestie samenkwamen in lokale gemeenschapshuizen. Zelf werkte u zo'n tweetal halve dagen in de week voor A.(...) en bezocht u daarbij vier gemeenschappen nl. Llano Verde, Los Lagos, Petecuy en San Luis.

Op 21 februari 2018 was u 's avonds op weg naar huis na die dag activiteiten te hebben verricht voor A.(...) in Llano Verde. U stond in deze wijk aan de bushalte te wachten, toen er plotseling twee mannen op een motorfiets voor u stopten. Eén van hen was gewapend, stapte af, nam u vast en begon u te bedreigen. Deze persoon zei dat u zijn jongens aan het hersenspoelen was, dat u niet mocht blijven verder werken en dat u moest oppassen. Daarna liet hij u los en zette u het op een lopen; uw belagers vertrokken ook en volgden u niet. Hierop vluchtte u een bakkerij binnen, vertelde u wat u had meegemaakt en kreeg u een glas water aangeboden. Eenmaal terug op uw positieven nam u van daaruit de bus naar huis en bij uw thuiskomst lichtte u uw vader in van al het voorgaande. 's Anderendaags, op 22 februari 2018, wendde u zich tot de hoofdzetel van A.(...) in Los Lagos om hiervan een verbale klacht in te dienen bij de organisatie zelf. Er werd u toen verteld dat u binnen de vereniging niet het enige slachtoffer was, dat in wezen ook andere collega's werden bedreigd, dat het zou gaan om een bende en dat zij alles over jullie wisten. Er werd u aangeraden om naar huis te gaan en verder voorzichtig te zijn. Geschrokken ging u terug naar huis. Eén dag later, op 23 februari 2018, bezocht u samen met uw vader het Colombiaanse parket om aangifte te doen van de bedreiging die u had meegemaakt. Daar wist men u te vertellen dat u thuis moest blijven, gedurende een tijd moest oppassen en ook dat zij het mogelijke gingen doen om uw belagers te vinden. Het parket maakte vervolgens uw aangifte over naar verscheidene officiële instanties in Colombia. Nadien sprak u met uw moeder, die emotioneel reageerde en besliste dat u naar België diende te komen. In afwachting van deze reis durfde u uit angst niet meer buiten te komen, tenzij u vergezeld was door uw vader. U bevond zich in een verschrikkelijke situatie. Uiteindelijk verliet u op 16 maart 2018 uw geboorteland en reisde u met het vliegtuig via Spanje naar België, waar u één dag later aankwam.

U verbleef initieel bij uw moeder en haar Belgische vriend. In het begin verliep alles goed – zo schreef uw moeders partner u in op een Belgische school – maar na een tijdje waren er veel discussies met hem en kreeg u voortdurend verwijten en vernederingen naar het hoofd geslingerd. Uiteindelijk, zo'n twee maanden na uw aankomst, geraakten de gemoederen tussen jullie opnieuw verhit en vertrok u met de bus naar één van uw tantes, tevens in België. Gedurende zes maanden verbleef u nu eens bij uw ene tante, dan eens bij een andere. Daarna werd u te hulp gesneld door uw tante G.(...) (ook in België) die u aanbood om bij haar te verblijven. U ging in op het aanbod en woont thans nog steeds bij haar en haar gezin. Gedurende lange tijd verbleef u zonder geldige papieren in het land. In februari 2021 kreeg u plotseling een e-mail van het Colombiaanse parket met de officiële documenten van uw eerdere aangifte. U raadpleegde hierop uw moeder en vervolgens uw neef en deze laatste bracht u op de

hoogte van de mogelijkheid om in België asiel aan te vragen. U had voordien immers nog nooit gehoord van het bestaan van dergelijke procedure en dacht dat uw moeder zou zorgen voor uw papieren. Uiteindelijk wendde u zich op 12 februari 2021 tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden vermoord door de bende die u eerder bedreigd had.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort (kopie; origineel gezien), uw identiteitskaart (kopie), een aanvraag tot bescherming bij het parket en bij een aantal andere officiële instanties d.d. 23/02/2018 (originelen) en bijhorend document van de "Onderafdeling Documentair Beheer" (kopie), een attest omtrent uw werkzaamheden bij de vereniging A.(...) d.d. 23/02/2018 (origineel) en, tot slot, een schoolcertificaat van u in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen moeten de nodige twijfels worden geuit bij uw lidmaatschap bij de vereniging A.(...). Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u uw activiteiten aldaar niet opnoemde wanneer het CGVS peilde naar eventuele werkzaamheden en uw vrijetijdsbeleving. U haalde aan dat u ongeveer zes maanden voor uw vertrek gestopt was met school omdat u te lui was (CGVS p.8). Gevraagd of u ooit gewerkt heeft in Colombia, antwoordde u van niet, zonder ook maar enige melding te maken van voornoemde organisatie, en verder gevraagd wat uw doel was aangezien u niet werkte en gestopt was met school, verklaarde u te willen werken in het bedrijfje van uw vader (CGVS p.8-9). Uit bovenvermelde kan op zich al geen diepgaand engagement voor de vereniging worden afgeleid; indien dit wel zo was, had u deze activiteiten ongetwijfeld vermeld bij voorgaande vragen. Verder gepolst naar uw motivatie voor dat werk, gaf u aan dat u zelf bij A.(...) aan de slag wilde gaan om te verhinderen dat de mensen die de vereniging steunt op het slechte pad zouden komen (CGVS p.12), hetgeen helemaal indruist tegen het feit dat u er zelf voor gekozen had om niet meer naar school te gaan, naar eigen zeggen uit luiheid (CGVS p.8). Uw verdere bewering nl. dat u anderen wilde motiveren om naar school te gaan omdat u het zelf niet hebt kunnen doen (CGVS p.12), kan dan ook maar moeilijk worden aangenomen vermits het in uw geval een eigen keuze betrof om te stoppen met school en geen overmacht. Dat u bovendien later in de zaak van uw vader wilde gaan werken, staat trouwens ook in schril contrast met de door u aangevoerde sociale activiteiten. Uw vader runt immers een gota a gota-bedrijfje (CGVS p.5-6); dit zijn praktijken waarbij volgens de landeninformatie geld, vaak uit illegale circuits, tegen hoge woekerrentes wordt ontleend en waarbij geldschietters er niet van terugdeinzen om hun toevlucht te nemen tot bedreigingen, al dan niet met geweld (zie COI Focus Colombia – gota a gota van 7 januari 2020, toegevoegd aan administratief dossier). Dat u zich zou willen inlaten met dergelijke praktijken (CGVS p.9.) haalt uw motivatie mee te helpen bij een vereniging voor kwetsbare jongeren danig onderuit.

U stelde voorts in vier verschillende wijken (Llano Verde, Los Lagos, Petecuy en San Luis) actief geweest te zijn (CGVS p.10). U ging voortdurend rond en begaf zich steeds alleen met de bus naar al deze plekken, zo beweerde u (CGVS p.10-11). Dit indachtig is het bijzonder opvallend dat u geen enkele toelichting kunt geven waar deze vier wijken in Cali gesitueerd liggen wanneer u dat gevraagd wordt. U weet ook niet in welke windstreek van de stad deze wijken liggen. U oppert dat u daar zelf niet echt hebt rondgewandeld, dat u gewoon de bus nam, dat dat lang geleden is en dat u toen nog jonger was (CGVS p.11). Nochtans moet u als (toen) zeventien à achttienjarige over aanzienlijk veel zelfstandigheid hebben beschikt wetende dat u meerdere keren per week alleen naar deze plaatsen pendelde en daarbij telkens tussen 20 en 40 minuten onderweg zou zijn geweest (CGVS p.11). Dat u ondanks dit alles zelfs geen algemene indicatie kunt geven van de locatie van deze wijken binnen Cali, roept verdere bedenkingen op inzake de geloofwaardigheid van uw engagement en uw activiteiten bij de vereniging A.(...).

Dit wordt verder onderstreept door het feit dat u amper kennis lijkt te hebben van de maatschappelijke context waarin u meermaals per week actief zou zijn geweest. U gevraagd of u andere, soortgelijke

organisaties als A.(...) kende, kon u slechts één vereniging opnoemen die volgens u 10 jaar geleden actief was en waar u met uw tante naartoe ging (CGVS p.12-13). Daarbuiten noemde u geen enkele andere (of recente) organisatie op en kon u ook geen namen geven van organisaties in Colombia die opkomen voor vrouwen die het slachtoffer zijn van misbruik (CGVS p.13), een volgens het door u ingediende attest van A.(...) toch belangrijke doelgroep (zie documentenmap in administratief dossier). Van sociale leiders die opkomen voor deze vrouwen kon u evenmin voorbeelden opgeven (CGVS p.13). Hierbij kan worden toegevoegd dat u tijdens het persoonlijk onderhoud ook niet kon zeggen welke collega's van A.(...) ook te kampen kregen met bedreigingen (CGVS p.19). U stelde daarna dat u met niemand nog contact opnam nadat u bedreigd werd, want u wist niet wie u kon vertrouwen (CGVS p.20). Dit komt echter niet overeen met uw verklaring als zou u na het dreigement aan uw adres wel degelijk nog de vereniging opgezocht hebben om hiervan melding te maken (CGVS p.14), waardoor dit argument eigenlijk geen steek houdt. Men kan dan ook aannemen dat, mocht u werkelijk gedurende een jaar actief zijn geweest bij A.(...), u ongetwijfeld navraag had gedaan bij uw voormalige collega's, al was het maar om uw eigen situatie in te schatten. Dat u dit niet deed, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw sociale activiteiten.

Gelet op al het voorgaande maakt u niet aannemelijk actief te zijn geweest bij de vereniging A.(...), waardoor de door u aangehaalde bedreigingen, net omwille van deze activiteiten, op zich ook al kunnen worden betwist. Desondanks moeten nog tal van andere zaken worden opgemerkt.

Zo legde u doorheen de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af over het aantal bedreigingen dat u zou hebben ontvangen omwille van uw activiteiten bij A.(...), voor zover geloofwaardig. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u een "grote" bedreiging kende op 21 februari 2018 maar dat u reeds daarvoor in januari 2018 bedreigingen had ontvangen in andere wijken waar u werkte (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook tijdens uw vrije relaas op het CGVS gaf u aan dat u op 21 februari 2018 dreigementen ontving maar dat dit niet de eerste keer was dat u gevaar liep of bedreigd werd (CGVS p.13). Wanneer het CGVS u later vroeg naar deze eerdere problemen en polste hoeveel keer dat gebeurd was, stelde u dat u in het verleden twee keer bedreigd werd omwille van een interpersoonlijk conflict met een schoolmeisje in de wijk Chiminango – hetgeen duidelijk volledig losstaat van uw vermeende activiteiten bij A.(...) – en dat u voor het overige het slachtoffer bent geworden van diefstallen (CGVS p.16). Dat u, wanneer voorgaande vraag u gesteld werd, geen melding maakte van de bedreigingen in januari 2018 omwille van uw sociaal werk waarnaar u bij de DVZ verwees, is merkwaardig. In dezelfde trant doet het vreemd aan dat, wanneer het CGVS u vroeg hoe uw belagers op 21 februari 2018 konden weten dat u voor de gemeenschap werkte, u alleen stelde dat ze u waarschijnlijk al gedurende lange tijd aan het observeren waren (CGVS p.18), waaruit opnieuw niet blijkt dat u reeds eerdere confrontaties met deze personen had gekend omwille van uw werk, een verklaring die aldus niet strookt met hetgeen u bij de DVZ uit de doeken deed.

Ook over uw internationaal paspoort zijn uw verklaringen allesbehalve eensluidend. Uit uw relaas blijkt duidelijk dat u Colombia verlaten zou hebben omwille van de (werkgerelateerde) bedreiging op 21 februari 2018. Gevraagd met welk doeleinde u een internationaal paspoort aangevraagd had, stelde u na tweemaal doorvragen dat dat was om naar België te kunnen reizen omwille van de bedreigingen (CGVS p.4). Blijkt echter uit de kopie van uw paspoort dat dit reeds werd afgegeven op 3 augustus 2017, een periode waarin volgens de door u afgelegde verklaringen – zowel uw eerste versie bij de DVZ als uw volgende versie op de zetel van het CGVS – er nog helemaal geen sprake was van bedreigingen omwille van uw werk bij A.(...) (zie documentenmap in administratief dossier). Hierop gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat u in de periode van de bedreiging naar Cartagena was gegaan om uw paspoort te vernieuwen (CGVS p.23), hetgeen echter een loutere bewering van uw kant betreft (op de kopie van uw paspoort staat immers dat het werd afgegeven te Valle, afkorting voor Valle del Cauca, het departement van uw toenmalige woonplaats Cali) en die bovendien geen steek houdt aangezien u nooit in Cartagena gedomicilieerd stond (Verklaring DVZ vraag 10) en uw paspoort, dat werd afgegeven op 3 augustus 2017, volgens het document nog geldig is tot in het jaar 2027. Kortom, dat uw internationaal paspoort reeds lange tijd voor de door u beweerde vluchtaanleiding afgegeven werd en u hier kennelijk onwaarachtige verklaringen over aflegt, laat het CGVS toe te vermoeden dat u andere beweegredenen moet hebben gehad om naar België te reizen.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw gedrag na de vermeende bedreiging op 21 februari 2018 niet te rijmen valt met de vrees die u poneert. U meende dat u na dit gebeuren schrik had om nog ergens te komen en dat u voornamelijk thuis bleef (CGVS p.14, 21). Over deze periode voor uw afreis naar België op 16 maart 2018 verklaarde u tevens het volgende: "Ik kwam niet meer buiten, alleen nog met mijn vader, maar ik had ook nog schrik als ik met hem naar buiten ging, want ze konden mij ook aanspreken als hij erbij was of ze konden hem ook iets doen. Het was allemaal verschrikkelijk voor mij." (CGVS p.14). Deze verklaring komt evenwel niet overeen met de publiekelijk zichtbare informatie op uw Facebookprofiel en dat van uw vader in de periode tussen bovenvermelde bedreiging en uw vertrek naar België. Daarop bent u namelijk te zien in een park, aan het strand en al drinkend in een bar met uw

vader (zie schermopnames toegevoegd aan administratief dossier). Over één van deze foto's gaf u op het persoonlijk onderhoud aan dat dat een oude foto van vroeger was (CGVS p.22). Los van het feit dat dit slechts een blote bewering is, gaf u ook aan dat de foto met uw vader een afscheid met hem betrof (CGVS p.22). Hoewel het CGVS onderkent dat dergelijke momenten emoties met zich kunnen meebrengen, kan echter niet worden ingezien hoe u, in de angstige situatie die u beschrijft, dan wel de ruimte vond om pleziertripjes te ondernemen en daarvan publiek zichtbare foto's op sociale media te plaatsen. Uw vader postte zelfs op zijn Facebookprofiel een publieke foto van jullie tezamen bij uw vertrek in de luchthaven (zie schermopname toegevoegd aan administratief dossier). Indien u werkelijk bang was om nog ergens te komen en tevens schrik had dat uw belagers iets zouden ondernemen tegen uw vader, zoals u verklaarde (CGVS p.14), hadden jullie zichzelf nooit danig in de schijnwerpers geplaatst. Bovenstaande vaststellingen doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in Colombia.

Hierbij komt dat uw vader (en stiefmoeder) nog steeds op hetzelfde adres in Colombia wonen (CGVS p.5). Gevraagd of zij ernstige problemen gekend hebben in het land, verwees u louter naar bedreigingen omwille van zijn gota a gota-zaak doch u haalde geen problemen aan verband houdende met de persoonlijke, vermeende hinder die u er zou hebben gekend (CGVS p.5-6). Wanneer u daarna expliciet gevraagd werd of uw vader en stiefmoeder nog problemen ervaarden in verband met uw situatie, stelde u dan weer dat u dat niet weet aangezien u reeds 20 dagen na de feiten vertrokken zou zijn (CGVS p.6); hetgeen echter nergens op slaat aangezien u tevens stelde dat u vanuit België een tweetal keren per week contact met hen heeft (CGVS p.6). Wat er ook van zij, het gegeven dat zij nog steeds op uw gebruikelijke adres wonen en geen vermeldenswaardige hinder meer hebben gekend, wijst er in ieder geval niet op dat iemand hardnekkig naar u op zoek is in Colombia.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ondanks het feit dat u op 17 maart 2018 aankwam in België, ging u zich pas op 12 februari 2021 aanbieden bij de DVZ om zich vluchteling te verklaren. Van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht te zijn en die vreest bij terugkeer gedood te worden, kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong meteen effectieve bescherming te krijgen. Dat u dit echter pas na ruim drie jaar deed, bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw vrees bij terugkeer, temeer omdat de door u aangehaalde redenen voor uw laattijdige verzoek niet kunnen overtuigen.

Eenzijds verklaart dat u pas in januari 2021 documenten zou hebben ontvangen van het Colombiaanse parket omtrent uw aangifte, waarop u uw moeder en uw neef consulteerde en deze laatste op zijn beurt u zou hebben aangeraden om asiel aan te vragen (CGVS p.15). U diende deze documenten in op het persoonlijk onderhoud en lichtte toe dat dit papieren zijn van de aangifte die u in Colombia heeft ingediend op 23 februari 2018 (CGVS p.3). Los van het feit dat deze documenten in geen geval officiële aangifteformulieren betreffen maar wel zelfgeschreven brieven van uwentwege samen met een kopie van de "Onderafdeling Documentair Beheer" van het parket met uw gegevens erop alsook de vermelding dat u op 18 februari 2021 documenten liet betekenen bij deze entiteit (zie documentenmap administratief dossier; zie ook infra), is het geenszins aannemelijk dat u pas na ruim drie jaar uw aangifteformulieren zou hebben ontvangen van het Colombiaanse parket. Uit de aan het dossier toegevoegde landeninformatie blijkt namelijk dat indieners van een klacht bij deze instantie een kopie krijgen van de klacht van zodra deze is ontvangen en dat ook familieleden of advocaten een kopie daarvan kunnen aanvragen (zie COI Focus Colombia – Beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 februari 2021, p.10).

Anderzijds stelt het CGVS vast dat u op geen enkel moment in deze periode van bijna drie jaar heeft getracht om uw verblijf in België te legaliseren. Zo bevestigde de DVZ dat u sinds uw binnenkomst in het Rijk geen enkele andere procedure heeft opgestart voor uw huidige verzoek om internationale bescherming (zie document toegevoegd aan administratief dossier) en u gaf dit ook zelf aan (CGVS p.22). Nochtans verklaarde u dat u dacht dat uw moeder voor uw papieren zou zorgen (CGVS p.15). Het is dan ook bevreemdend dat uw moeder, die u zou hebben "bevolen" om naar België te komen en alles zou hebben gedaan om u uit Colombia weg te krijgen wegens de bedreigingen (CGVS p.14, 15), u in deze lange tijdspanne blijkbaar niet heeft aangespoord om officiële verblijfsdocumenten te bemachtigen ter verhindering dat u zou moeten terugkeren naar Colombia, en zelfs ook niet toen u het risico kon lopen om te worden teruggedreven na het vervallen van uw toeristenvisum van drie maanden (zie kopie paspoort in documentenmap administratief dossier). Uw bewering dat u voor uw effectieve asielaanvraag nog een kind was (CGVS p.22), doet hier geen afbreuk aan aangezien u ruim zes maanden na aankomst in België officieel meerderjarig werd en u in de tweeëneenhalve jaren daarna zelf ook verzaakt hebt om een duurzaam verblijf in België te verwerven. Bovendien heeft u buiten uw moeder gerekend ook nog een handvol familieleden die reeds lange tijd in het land verblijven en die u hadden kunnen adviseren in de kanalen daarvoor, zoals bijvoorbeeld uw neef die u dan na ruim drie jaar

– zogezegd na ontvangst van uw parketdocumenten – zou hebben aangeraden om een beroep te doen op de asielpcedure (CGVS p.7, 14-15). Logischerwijze kan worden aangenomen dat, mocht u effectief Colombia verlaten hebben uit vrees voor uw leven, deze neef en uw andere familieleden bij wie u verbleef hiervan op de hoogte moeten zijn geweest, waaruit volgt dat u reeds kort na uw aankomst van de asielpcedure had kunnen afweten. Dat u echter tot 12 februari 2021 de situatie liet gedijen en hierbij meerdere jaren het risico liep opgepakt te worden en te worden gerepatriëerd naar Colombia, is in het geval van een werkelijke vrees voor vervolging aldaar niet geloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde activiteiten bij de vereniging A.(...), noch aan de bedreiging(en) die u zou hebben gekend omwille van dit sociaal werk. Derhalve kan u de status van vluchteling niet worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte bovenstaande argumentatie om te buigen. Uw internationaal paspoort en identiteitskaart bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. Het attest van uw school in België is verder niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming.

Voor wat betreft de documenten waarover u verklaart dat zij verband houden met uw aangifte in Colombia (CGVS p.3), werd eerder reeds opgemerkt dat dit enerzijds slechts een kopie betreft van de "Onderafdeling Documentair Beheer" van het parket waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan en waarop nergens staat dat u zelf een mondelinge verklaring bent gaan afleggen bij het parket op 23 februari 2018, hoewel u dit op het persoonlijk onderhoud liet uitschijnen (CGVS p.3). Het enige wat trouwens uit dit document kan worden afgeleid is dat u op 18 februari 2021, zes dagen na uw asielaanvraag in België, zelf documentatie overmaakte aan deze afdeling van het Colombiaanse parket "om bescherming aan te vragen" (en niet dat het parket u gecontacteerd heeft), hetgeen echter geen enkele steek houdt aangezien u op dat moment al ruim drie jaar weg was uit Colombia en toen reeds internationale bescherming had aangevraagd in België. Anderzijds zijn de bijgevoegde brieven, die gericht zijn aan verschillende officiële instanties (zoals het Colombiaanse parket, de Procuradería de la Nación, het Colombiaanse Presidentiële Paleis, UNHCR, etc.) enkel door u getekend en niet door het parket, hoewel het volgens de landeninformatie toch wel de norm is dat een parketaangifte door beide partijen wordt ondertekend (zie COI Focus Colombia – Beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 februari 2021, p.7; toegevoegd aan administratief dossier). Voorts is de tekst op elk van deze brieven onvolledig. Daarenboven zijn deze door u opgestelde brieven allen gedateerd op 23 februari 2018. Nochtans schrijft u aan deze instanties dat "ze van me een slachtoffer hebben gemaakt door mij te onthemen", een bewering die in het geheel niet overeenkomt met uw verklaringen aan de Belgische asielinstanties. U gaf immers aan dat u sinds vijf jaar voor uw vertrek uit Colombia tot aan uw komst naar België op hetzelfde adres bent blijven wonen (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 10; CGVS p.4). De datum waarop deze brieven opgesteld zijn (23 februari 2018) strookt trouwens ook niet met de datum waarop u documenten zou hebben overgemaakt aan de "Onderafdeling Documentair Beheer" van het Colombiaanse parket, zijnde op 18 februari 2021. Los van het feit dat het op geen enkele manier logisch te noemen is dat u pas drie jaar na het opstellen van deze brieven deze documenten zou overmaken aan het parket, legt u ook geen enkel document neer waaruit blijkt dat uw (onvolledige) verklaring op deze brieven gegrond bevonden werd door één van de betreffende instanties. Kortom, de door u neergelegde documenten omtrent uw aangifte (formulier "Onderafdeling Documentair Beheer" en zelfgeschreven brieven) ogen danig dubieus dat zij uw geloofwaardigheid op geen enkele manier kunnen herstellen.

Het attest omtrent uw werkzaamheden bij de vereniging A.(...) kan dat evenmin. Dergelijke attesten kunnen immers enkel een ondersteunende waarde hebben in het geval van doorleefde en geloofwaardige verklaringen omtrent uw activiteiten aldaar, hetgeen in casu niet het geval is (zie supra). Dit document vertoont bovendien een gesolliciteerd karakter gezien u het op eigen vraag zou hebben verkregen (CGVS p.4). U gaf tevens aan dat u dit document vermoedelijk zou hebben ontvangen in januari 2021 en dat u één week daarvoor had gevraagd aan de administratief bediende van de vereniging om dat document over te maken (CGVS p.3-4). Opnieuw moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van uw documenten, gezien uit dit attest blijkt dat het werd opgesteld op 23 februari 2018, ruim drie jaar eerder dan u op het persoonlijk onderhoud aangaf.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet

werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste onderdeel van het enig middel roept verzoeker de schending in van het redelijkheidsbeginsel. Meer bepaald kaart hij de onredelijkheid aan van de overwegingen van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker vervolgens de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker verklaart niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, onderneemt een poging om de diverse weigeringsmotieven te verklaren en te weerleggen en besluit dat zijn verklaringen geenszins tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn, doch integendeel coherent en geloofwaardig.

In een laatste onderdeel van het enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en beargumenteert hij dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.2.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) verzoekers lidmaatschap bij de vereniging A. niet aannemelijk overkomt vermits (1) verzoeker zijn activiteiten aldaar niet opnoemde wanneer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gepeild naar zijn eventuele werkzaamheden en zijn vrijetijdsbeleving, hetgeen niet aannemelijk is en al zeker niet op een diepgaand engagement voor de vereniging wijst, (2) zo verzoeker aangeeft dat hij zelf bij A. aan de slag wilde gaan om te verhinderen dat de mensen die de vereniging steunt op het slechte pad zouden komen en hij anderen wilde motiveren om naar school te gaan, indruist tegen het feit dat hij er zelf voor gekozen had om niet meer naar school te gaan (naar eigen zeggen uit luiheid), (3) de verklaring dat verzoeker later in de zaak van zijn vader (een *gota a gota*-bedrijfje) wilde gaan werken eveneens in schril contrast staat met de door hem aangevoerde sociale activiteiten, (4) verzoeker bovendien geen enkele toelichting of indicatie kan geven van waar binnen Cali de vier wijken gelegen waren waarin hij actief zou zijn geweest voor de vereniging en dit ondanks het feit dat hij toch over een aanzienlijke zelfstandigheid heeft moeten beschikken nu hij meerdere keren per week alleen naar deze plaatsen pendelde en daarbij telkens 20 à 40 minuten onderweg zou zijn geweest en (5) verzoeker amper kennis blijkt te hebben van de maatschappelijke context waarin hij meermaals per week actief zou zijn geweest; (ii) zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker actief was binnen de vereniging A., kan geenszins geloof worden gehecht aan de bedreigingen die hij hierdoor zou hebben gekend nu (1) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal bedreigingen die hij zou hebben ontvangen omwille van zijn activiteiten bij A., (2) verzoeker over zijn internationaal paspoort evenmin eensluidende verklaringen aflegt en de vaststelling dat zijn internationaal paspoort reeds lange tijd voor de door hem beweerde vluchtaanleiding afgegeven werd en hij hier kennelijk onwaarachtige verklaringen over aflegt, doet vermoeden dat hij andere

beweegredenen had om naar België te reizen, (3) verzoekers gedrag na de vermeende bedreigingen op 21 februari 2018 niet valt te rijmen met de vrees die hij poneert, in het bijzonder het gegeven dat er op zijn publiek zichtbaar gedeelte van Facebook diverse foto's van verzoeker te zien zijn op plezieruitjes met zijn vader en ook zijn vader op Facebook een foto deelde van hen tezamen bij verzoekers vertrek op de luchthaven, (4) het gegeven dat verzoekers vader (en stiefmoeder) nog op hetzelfde adres wonen en geen vermeldenswaardige hinder meer hebben gekend, er in ieder geval niet op wijst dat iemand hardnekkig naar verzoeker op zoek is in Colombia en (5) verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming, waarbij hij meer dan drie jaar wachtte alvorens een verzoek in te dienen, niet verzoenbaar is met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en de door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn laattijdig verzoek niet kunnen overtuigen; (iii) de documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen en (iv) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker voert aan dat hij bij terugkeer naar Colombia vreest te zullen worden vermoord door de bende die hem eerder bedreigd had omwille van zijn activiteiten bij de vereniging A.

2.2.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoeker voorgehouden activiteiten, alsook voorgehouden problemen die hem genoopt zouden hebben om Colombia te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.3. Vooreerst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers voorgehouden lidmaatschap en activiteiten binnen de vereniging A. niet als geloofwaardig overkomen.

Zo valt het ten eerste op dat verzoeker zijn activiteiten voor de vereniging A. niet zelf aanhaalt op het ogenblik dat hem op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt gevraagd of hij ooit gewerkt heeft in Colombia (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Ook wanneer gepeild wordt naar zijn doel in Colombia vermits hij gestopt was met studeren en niet werkte, maakt verzoeker geenszins gewag van zijn activiteiten voor de vereniging, doch verklaart hij enkel dat hij bij zijn vader wilde werken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Even later omschrijft verzoeker zijn doordeweekse week als volgt: *"Ik stond op. Ik speelde even op de playstation. Dan ruimde ik het huis op. Dan ging ik buiten met mijn vrienden. En dan kwam ik terug thuis."* (*ibid.*). Slechts wanneer wordt verwezen naar de documenten die hij voorlegde vanwege de organisatie A., koppelt verzoeker dit naar zijn persoon en merkt hij op dat hij daar werkzaam was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-10). De argumentatie in het verzoekschrift dat hij deze vraag letterlijk had begrepen en heeft geantwoord dat hij gestopt was met school en op lange termijn bij zijn vader wilde werken, alsook dat zijn werk voor A. geen echt werk maar slechts vrijwilligerswerk betrof, kan naar het oordeel van de Raad niet verklaren waarom hij deze activiteiten geheel onvermeld liet wanneer hem werd gevraagd om zijn normale weken te schetsen nadat hij gestopt was met school. Dat verzoeker gevraagd naar zijn weekverloop en eventuele werkzaamheden geen enkele melding maakte van zijn vermeende activiteiten voor de organisatie A. doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan, minstens aan het diepgaande engagement ervan.

Verder is verzoekers verklaring aangaande het feit dat hij uit luiheid gestopt zou zijn met school (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8) moeilijk verzoenbaar met zijn bewering dat hij zich inzette voor de vereniging omdat hij wilde verhinderen dat de mensen die de

vereniging steunt, op het slechte pad zouden komen en omdat hij anderen wilde motiveren om naar school te gaan (*ibid.*, p. 12). Verzoeker oppert in het verzoekschrift dat, net omdat hij zelf was gestopt met school, hij wilde vermijden dat andere jongeren hetzelfde zouden doen. Dit betoog staat evenwel in contrast met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij verklaart dat hij te moe was om te studeren, niet wilde studeren en daarom maar dacht om voor de vereniging te starten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12).

Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog terecht als volgt: *“Dat u bovendien later in de zaak van uw vader wilde gaan werken, staat trouwens ook in schril contrast met de door u aangevoerde sociale activiteiten. Uw vader runt immers een gota a gota-bedrijfje (CGVS p.5-6); dit zijn praktijken waarbij volgens de landeninformatie geld, vaak uit illegale circuits, tegen hoge woekerrentes wordt ontleend en waarbij geldschietters er niet van terugdeinzen om hun toevlucht te nemen tot bedreigingen, al dan niet met geweld (zie COI Focus Colombia – gota a gota van 7 januari 2020, toegevoegd aan administratief dossier). Dat u zich zou willen inlaten met dergelijke praktijken (CGVS p.9,) haalt uw motivatie mee te helpen bij een vereniging voor kwetsbare jongeren danig onderuit.”*

2.2.4.4. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat het bedrijf van zijn vader te goeder trouw handelt en dat er nooit geweld of bedreigingen tegen klanten worden gebruikt en dat *gota a gota*-bedrijven in het algemeen een slechte reputatie hebben, niet wil zeggen dat het bedrijfje van zijn vader een criminele organisatie is. DE Raad stelt vast dat dit inderdaad moeilijk verzoenbaar is met de landeninformatie waaruit blijkt dat *gota a gota*-bedrijven voor een systeem staan van illegale leningen waarbij kredietverstrekkers leningen aanbieden tegen hoge woekerrentes (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, COI Focus “Colombia. Gota a gota” van 7 januari 2020). Verzoeker beargumenteert voorts nog dat het enkele feit dat hij in het bedrijfje van zijn vader wilde werken, niet automatisch uitsluit dat hij zich kan engageren om andere jongeren te helpen om niet op het foute pad te belanden. De Raad wijst er in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motieven en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

2.2.4.5. Over de vier wijken waarin hij actief zou zijn geweest kan verzoeker zelfs niet bij benadering enige toelichting geven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11-12), hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden activiteiten aldaar voor de vereniging A.. Verzoeker voert aan dat hij steeds met het openbaar vervoer naar deze wijken is gegaan, hij minderjarig en laaggeschoold was en hij zich oriënteerde op basis van de buslijnen, bushaltes en busverbindingen en niet op windrichtingen. In dit verband moet er vooreerst op worden gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om de plaatsen te situeren aan de hand van herkenningspunten of andere wijken en geenszins enkel op basis van windrichtingen. Verzoeker antwoordt hierop echter dat hij zelf niet echt heeft rondgewandeld in de wijken en dat het lang geleden is waardoor hij nu op niets komt (*ibid.*) en laat dus na om de wijken te situeren op basis van bijvoorbeeld bushaltes of –verbindingen, zoals hij nochtans meent te kunnen volgens het gestelde in het verzoekschrift. De Raad benadrukt voorts dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren waarom verzoeker niet in staat zou zijn om de wijken te situeren waarnaar hij meerdere keren per week zelf met de bus afreisde. Er kan immers ook van iemand met een beperkte scholing worden verwacht dat hij kennisvragen kan beantwoorden betreffende zijn directe (werk)omgeving en zijn dagdagelijkse leven, *quod non in casu*. Ook verzoekers minderjarigheid kan deze lacunes in zijn relaas niet toedekken. Verzoeker was op het ogenblik van zijn voorgehouden activiteiten binnen A. immers 17 jaar en reisde naar eigen zeggen meerdere malen per week alleen naar deze plaatsen met de bus waarbij hij telkens tussen de 20 en de 40 minuten onderweg zou zijn geweest (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). Dat verzoeker zelfs geen algemene indicatie kan geven van de locatie van de vier wijken waarin hij zou hebben gewerkt binnen Cali, doet derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn activiteiten en engagement bij de vereniging A..

2.2.4.6. Tot slot is verzoekers kennis aangaande de maatschappelijke context waarin hij meermaals per week actief zou zijn geweest eveneens behept met opmerkelijke lacunes en doet zijn gebrek aan initiatief om zich te informeren bij voormalige collega’s omtrent gelijkaardige problemen, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“U gevraagd of u andere, soortgelijke organisaties als A.(...) kende, kon u slechts één vereniging opnoemen die volgens u 10 jaar geleden actief was en waar u met uw tante naartoe ging (CGVS p.12-13). Daarbuiten noemde u geen enkele andere (of recente) organisatie op en kon u ook*

geen namen geven van organisaties in Colombia die opkomen voor vrouwen die het slachtoffer zijn van misbruik (CGVS p.13), een volgens het door u ingediende attest van A.(...) toch belangrijke doelgroep (zie documentenmap in administratief dossier). Van sociale leiders die opkomen voor deze vrouwen kon u evenmin voorbeelden opgeven (CGVS p.13). Hierbij kan worden toegevoegd dat u tijdens het persoonlijk onderhoud ook niet kon zeggen welke collega's van A.(...) ook te kampen kregen met bedreigingen (CGVS p.19). U stelde daarna dat u met niemand nog contact opnam nadat u bedreigd werd, want u wist niet wie u kon vertrouwen (CGVS p.20). Dit komt echter niet overeen met uw verklaring als zou u na het dreigement aan uw adres wel degelijk nog de vereniging opgezocht hebben om hiervan melding te maken (CGVS p.14), waardoor dit argument eigenlijk geen steek houdt. Men kan dan ook aannemen dat, mocht u werkelijk gedurende een jaar actief zijn geweest bij A.(...), u ongetwijfeld navraag had gedaan bij uw voormalige collega's, al was het maar om uw eigen situatie in te schatten. Dat u dit niet deed, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw sociale activiteiten."

Verzoeker hekelt dat het onredelijk is om zijn engagement bij A. in twijfel te trekken omdat hij de facto weinig kennis heeft van andere soortgelijke organisaties en sociale leiders. Hij merkt in dit verband op dat hij toen jong was en hij zich inzette voor A. en niet voor andere organisaties. De Raad bemerkt dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen.

Ook met de argumentatie dat hij niet wist wie hij kon vertrouwen, dat hij een klacht indiende bij de hoofdzetel van A. en hij daar te weten kwam dat er andere medewerkers bedreigd werden en hij bijgevolg niet meer aan de individuele medewerkers moest vragen of ze al dan niet bedreigd werden, slaagt verzoeker er evenmin in voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Er dient immers te worden opgemerkt dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij, zeker nadat hij te horen kreeg dat anderen ook te maken kregen met dergelijke bedreigingen, zich bij hen zou informeren over hoe deze problemen bij hen evolueerden teneinde ook zijn eigen situatie goed te kunnen inschatten en desgevallend de nodige, adequate (voorzorgs)maatregelen te treffen. Dat hij dit geenszins deed en – volgens het verzoekschrift – zelfs niet nuttig achtte, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om zijn activiteiten binnen de vereniging A. aannemelijk te maken. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij een risicoprofiel bezit als "*mensenrechtenactivist*" omwille van deze ongeloofwaardig bevonden activiteiten, zoals hij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

2.2.4.7. Zelfs zo al geloof zou worden gehecht aan verzoekers activiteiten voor de vereniging A. – *quod non* – dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen omwille van deze activiteiten.

Vooreerst legt verzoeker inconsistente verklaringen af met betrekking tot het aantal bedreigingen die hij zou hebben ontvangen omwille van zijn activiteiten bij A. Zo verklaart verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij naast de "*grote bedreiging*" op 21 februari 2018, ook eerder bedreigingen ontving in januari 2018 (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.) en geeft hij ook tijdens zijn vrij relaas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat de dreigementen van 21 februari 2018 niet de eerste waren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Wanneer verzoeker later tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel gevraagd wordt om te verduidelijken hoeveel keer hij voor die laatste confrontatie in februari 2018 bedreigd werd, spreekt hij evenwel over een interpersoonlijk conflict met een schoolmeisje in de wijk Chiminango en het feit dat hij slachtoffer is geworden van diefstallen, hetgeen nochtans volledig losstaat van zijn activiteiten bij A. (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Dat verzoeker hierbij niet opnieuw refereert aan de bedreigingen van januari 2018, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan danig. Dit wordt des te meer bevestigd doordat verzoeker, gevraagd hoe zijn belagers op 21 februari 2018 konden weten dat hij voor de organisatie A. werkte, oppert dat zij hem waarschijnlijk al gedurende lange tijd aan het observeren waren (*ibid.*, p. 18), zonder dat hij daarbij alludeert op het feit dat hij reeds eerder met zijn belagers in confrontatie zou zijn gekomen, hetgeen hij nochtans wel eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.: "*De bedreigingen begonnen in januari 2018 (...)*") aangaf. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van de

door hem afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn vrij relaas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad benadrukt in dit verband echter dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring onvoldoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken.

2.2.4.8. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt: *“Ook over uw internationaal paspoort zijn uw verklaringen allesbehalve eensluidend. Uit uw relaas blijkt duidelijk dat u Colombia verlaten zou hebben omwille van de (werkgerelateerde) bedreiging op 21 februari 2018. Gevraagd met welk doeleinde u een internationaal paspoort aangevraagd had, stelde u na tweemaal doorvragen dat dat was om naar België te kunnen reizen omwille van de bedreigingen (CGVS p.4). Blijkt echter uit de kopie van uw paspoort dat dit reeds werd afgegeven op 3 augustus 2017, een periode waarin volgens de door u afgelegde verklaringen – zowel uw eerste versie bij de DVZ als uw volgende versie op de zetel van het CGVS – er nog helemaal geen sprake was van bedreigingen omwille van uw werk bij A.(...) (zie documentenmap in administratief dossier). Hierop gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat u in de periode van de bedreiging naar Cartagena was gegaan om uw paspoort te vernieuwen (CGVS p.23), hetgeen echter een loutere bewering van uw kant betreft (op de kopie van uw paspoort staat immers dat het werd afgegeven te Valle, afkorting voor Valle del Cauca, het departement van uw toenmalige woonplaats Cali) en die bovendien geen steek houdt aangezien u nooit in Cartagena gedomicilieerd stond (Verklaring DVZ vraag 10) en uw paspoort, dat werd afgegeven op 3 augustus 2017, volgens het document nog geldig is tot in het jaar 2027. Kortom, dat uw internationaal paspoort reeds lange tijd voor de door u beweemde vluchtaanleiding afgegeven werd en u hier kennelijk onwaarachtige verklaringen over aflegt, laat het CGVS toe te vermoeden dat u andere beweegredenen moet hebben gehad om naar België te reizen.”*

Met het betoog in het verzoekschrift dat hij voor zijn problemen in februari 2018 reeds in het bezit was van zijn paspoort en dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij gevaar liep in Colombia en het land heeft moeten verlaten, brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen waarin op goede gronden wordt overwogen dat verzoeker omtrent de afgifte van zijn paspoort en de reden voor het aanvragen ervan inconsistente verklaringen aflegt.

2.2.4.9. De Raad treedt voorts de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze terecht opmerkt dat verzoekers gedrag na de vermeende bedreiging op 21 februari 2018 zijn vrees ondermijnt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“U meende dat u na dit gebeuren schrik had om nog ergens te komen en dat u voornamelijk thuis bleef (CGVS p.14, 21). Over deze periode voor uw afreis naar België op 16 maart 2018 verklaarde u tevens het volgende: “Ik kwam niet meer buiten, alleen nog met mijn vader, maar ik had ook nog schrik als ik met hem naar buiten ging, want ze konden mij ook aanspreken als hij erbij was of ze konden hem ook iets doen. Het was allemaal verschrikkelijk voor mij.” (CGVS p.14). Deze verklaring komt evenwel niet overeen met de publiekelijk zichtbare informatie op uw Facebookprofiel en dat van uw vader in de periode tussen bovenvermelde bedreiging en uw vertrek naar België. Daarop bent u namelijk te zien in een park, aan het strand en al drinkend in een bar met uw vader (zie schermopnames toegevoegd aan administratief dossier). Over één van deze foto's gaf u op het persoonlijk onderhoud aan dat dat een oude foto van vroeger was (CGVS p.22). Los van het feit dat dit slechts een blote bewering is, gaf u ook aan dat de foto met uw vader een afscheid met hem betrof (CGVS p.22). Hoewel het CGVS onderkent dat dergelijke momenten emoties met zich kunnen meebrengen, kan echter niet worden ingezien hoe u, in de angstige situatie die u beschrijft, dan wel de ruimte vond om pleziertripjes te ondernemen en daarvan publiek zichtbare foto's op sociale media te plaatsen. Uw vader postte zelfs op zijn Facebookprofiel een publieke foto van jullie tezamen bij uw vertrek in de luchthaven (zie schermopname toegevoegd aan administratief dossier). Indien u werkelijk bang was om nog ergens te komen en tevens schrik had dat uw belagers iets zouden ondernemen tegen uw vader, zoals u verklaarde (CGVS p.14), hadden jullie zichzelf nooit danig in de schijnwerpers geplaatst. Bovenstaande vaststellingen doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in Colombia.”*

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij enkel met zijn vader buitenkwam, dat alle aangetroffen foto's op Facebook ook met zijn vader zijn en dit dus het gegeven bevestigt dat hij enkel met zijn vader buitenkwam. Verder stelt verzoeker ook dat de foto's genomen werden in een periode waarin verzoeker afscheid nam van zijn vader en ze daarom op *social media* werden gepost. Verzoeker voegt hieraan nog toe dat hij sowieso al bedreigd was en de belagers wisten waar hij woonde, zodat het plaatsen van een foto op Facebook geen enkel verschil maakte. Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat

verzoeker met dit betoog de vaststellingen van de bestreden beslissing poogt te minimaliseren, doch hiermee geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat deze foto's niet verzoenbaar zijn met zijn bewering als zou hij een ondergedoken bestaan hebben geleid en hij ook vergezeld van zijn vader enorm veel schrik had om buiten te komen. Evenmin kan deze argumentatie afbreuk doen aan de vaststelling dat het posten van foto's op sociale media niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Zelfs zo het adres van verzoeker bekend zou zijn geweest bij de personen die hem hadden bedreigd, dan nog stelt hij zichzelf en/of zijn familie door dergelijke openbare foto's waarin hij uitjes in de verf zet en later ook zijn vertrek uit het land, bloot aan verdere bedreigingen van hunnentwege, hetgeen allerminst verzoenbaar is met de door hem geschetste vrees voor vervolging.

De vaststelling dat verzoekers vader (en stiefmoeder) nog steeds op hetzelfde adres in Colombia wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5) en er geen vermeldenswaardige hinder meer hebben gekend die verbonden zou zijn aan verzoekers beweerde problemen (*ibid.*, p. 5-6), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging, minstens de ernst ervan. Dit ondanks het feit dat verzoeker beweert dat de personen die hem bedreigd hadden hem wisten wonen bij zijn vader. Dat verzoekers vader niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om naar een andere woning te zoeken en te verhuizen, kan geen afbreuk doen aan het gegeven dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf heeft aangegeven dat zijn vader geen persoonlijke hinder meer heeft ondervonden omwille van zijn problemen. Verzoeker verwijst immers enkel naar bedreigingen omwille van zijn *gota a gota*-bedrijf.

2.2.4.10. De Raad wijst verder samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding, waarbij hij bijna drie jaar wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

De argumentatie dat hij pas in januari 2021 documenten zou hebben ontvangen van het Colombiaanse parket omtrent zijn aangifte, waarop zijn neef uiteindelijk zou aanraden om asiel aan te vragen, kan allerminst overtuigen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Los van het feit dat deze documenten in geen geval officiële aangifteformulieren betreffen maar wel zelfgeschreven brieven van uwentwege samen met een kopie van de “Onderafdeling Documentair Beheer” van het parket met uw gegevens erop alsook de vermelding dat u op 18 februari 2021 documenten liet betekenen bij deze entiteit (zie documentenmap administratief dossier; zie ook infra), is het geenszins aannemelijk dat u pas na ruim drie jaar uw aangifteformulieren zou hebben ontvangen van het Colombiaanse parket. Uit de aan het dossier toegevoegde landeninformatie blijkt namelijk dat indieners van een klacht bij deze instantie een kopie krijgen van de klacht van zodra deze is ontvangen en dat ook familieleden of advocaten een kopie daarvan kunnen aanvragen (zie COI Focus Colombia – Beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 februari 2021, p. 10).”* Door het louter volharden in deze ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het verwijzen naar deze documenten waarvan de authentieke bewijswaarde niet kan worden aangenomen, slaagt verzoeker er allerminst in om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift dat hij als minderjarige in België is aangekomen, dat zijn moeder aangaf dat zij het nodige ging doen om verblijfsdocumenten voor hem te verkrijgen, dat hij laaggeschoold is en geen kennis had van de verschillende procedures om een verblijf in België te regulariseren, dat zijn familieleden hem pas later hebben ingelicht over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij meent daarom dat zijn laattijdig verzoek niet beschouwd kan worden als een persoonlijke fout. Deze argumentatie kan echter niet als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet rechtvaardigen waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Er dient immers met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker op 14 september 2018 – zes maanden na zijn aankomst in België – meerderjarig is geworden, dat hij reeds twee maanden na zijn aankomst in België is weggegaan bij zijn moeder omwille van discussies met haar partner en verzoeker vervolgens zelf achtereenvolgens van plaats naar plaats ging bij andere

familieleden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14-15). Dit duidt toch op een zekere mate van zelfredzaamheid. Bijgevolg kan deze argumentatie niet overtuigen om zijn laattijdig verzoek te rechtvaardigen. Te meer nu verzoeker achtereenvolgens bij familieleden in België verbleef en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hem zouden hebben ingelicht over de mogelijke procedures om zijn verblijf te legaliseren. Ook het gegeven dat hij laaggeschoold zou zijn, kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard om te verklaren waarom verzoeker bijna drie jaar lang geen enkele poging ondernam om zich minstens te informeren over de mogelijkheden in dit verband. Dat verzoeker dermate lang wacht alvorens enig initiatief te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij pas na bijna drie jaar na zijn aankomst in België een verzoek indient, hypothekeert dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de door hem beweerde nood aan internationale bescherming.

Uit het voorgaande komt naar voor dat, zelfs zo geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers beweerde activiteiten voor de organisatie A. – *quod non* –, allerminst geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde bedreiging(en) die hij zou hebben gekend omwille van dit sociaal werk. Dat verzoeker een specifiek profiel bezit als mensenrechtenactivist en hierdoor problemen kende, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.4.11. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2.4.12. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Verzoekers internationaal paspoort en identiteitskaart bieden zicht op zijn nationaliteit, identiteit en reisweg, die op zich niet worden betwist.

Het attest van de school in België staat volkomen los van de asielprocedure en is van geen belang voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de documenten waarover verzoeker verklaart dat zij verband houden met zijn aangifte in Colombia, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig en op goede gronden overwogen als volgt: *“(…) werd eerder reeds opgemerkt dat dit enerzijds slechts een kopie betreft van de “Onderafdeling Documentair Beheer” van het parket waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan en waarop nergens staat dat u zelf een mondelinge verklaring bent gaan afleggen bij het parket op 23 februari 2018, hoewel u dit op het persoonlijk onderhoud liet uitschijnen (CGVS p.3). Het enige wat trouwens uit dit document kan worden afgeleid is dat u op 18 februari 2021, zes dagen na uw asielaanvraag in België, zelf documentatie overmaakte aan deze afdeling van het Colombiaanse parket “om bescherming aan te vragen” (en niet dat het parket u gecontacteerd heeft), hetgeen echter geen enkele steek houdt aangezien u op dat moment al ruim drie jaar weg was uit Colombia en toen reeds internationale bescherming had aangevraagd in België. Anderzijds zijn de bijgevoegde brieven, die gericht zijn aan verschillende officiële instanties (zoals het Colombiaanse parket, de Procuradería de la Nación, het Colombiaanse Presidentiële Paleis, UNHCR, etc.) enkel door u getekend en niet door het parket, hoewel het volgens de landeninformatie toch wel de norm is dat een parketaangifte door beide partijen wordt ondertekend (zie COI Focus Colombia – Beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 februari 2021, p.7; toegevoegd aan administratief dossier). Voorts is de tekst op elk van deze brieven onvolledig. Daarenboven zijn deze door u opgestelde brieven allen gedateerd op 23 februari 2018. Nochtans schrijft u aan deze instanties dat “ze van me een slachtoffer hebben gemaakt door mij te onthemen”, een bewering die in het geheel niet overeenkomt met uw verklaringen aan de Belgische asielinstanties. U gaf immers aan dat u sinds vijf jaar voor uw vertrek uit Colombia tot aan uw komst naar België op hetzelfde adres bent blijven wonen (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 10; CGVS p.4). De datum waarop deze brieven opgesteld zijn (23 februari 2018) strookt trouwens ook niet met de datum waarop u documenten zou hebben overgemaakt aan de “Onderafdeling Documentair Beheer” van het Colombiaanse parket, zijnde op 18 februari 2021. Los van het feit dat het op geen enkele manier logisch te noemen is dat u pas drie jaar na het opstellen van deze brieven deze documenten zou overmaken aan het parket, legt u ook geen enkel document neer waaruit blijkt dat uw*

(onvolledige) verklaring op deze brieven gegrond bevonden werd door één van de betreffende instanties. Kortom, de door u neergelegde documenten omtrent uw aangifte (formulier "Onderafdeling Documentair Beheer" en zelfgeschreven brieven) ogen danig dubieus dat zij uw geloofwaardigheid op geen enkele manier kunnen herstellen."

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het blijven volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent deze documenten, waarmee hij aldus geen enkel valabel argument aanreikt om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Met betrekking tot het attest omtrent zijn voorgehouden werkzaamheden bij de vereniging A. kan vooreerst worden aangestipt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde wordt toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te betogen. Verder moet worden opgemerkt dat het attest een gesolliciteerd karakter vertoont doordat het werd opgesteld op vraag van verzoeker met het oog op zijn asielpcedure (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3-4). Daarenboven stemmen verzoekers verklaringen omtrent het document – dat hij *nota bene* zelf zou hebben aangevraagd – niet overeen met de inhoud ervan. Zo geeft verzoeker immers aan dit document vermoedelijk te hebben ontvangen in januari 2021 en dat hij het één week daarvoor heeft gevraagd aan de administratieve bediende van de vereniging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3-4). Nochtans blijkt uit de inhoud van het document dat het werd opgesteld op 23 februari 2018 en dus drie jaar eerder dan hij verklaart. Dit alles maakt dan ook dat er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het attest. Met de vraag in het verzoekschrift welk belang A. erbij zou hebben om "*dergelijke valsheid in geschrifte te plegen*", slaagt verzoeker er niet in om voormelde vaststellingen die duiden op het gesolliciteerd karakter van het attest, te verklaren of te weerleggen. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

2.2.4.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.14. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart op verschillende plaatsen, maar steeds in Cali in het departement Valle del Cauca te hebben verbleven (administratief dossier, 'Verklaring DVZ', vraag 10; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5).

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Met het louter verwijzen naar en aanhalen van de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers om internationale bescherming, aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest "Elgafaji" van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden (m.n. in zoverre hij verwijst naar zijn voorgehouden profiel als mensenrechtenactivist omwille van zijn vermeende activiteiten binnen de vereniging A.), kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Valle del Cauca.

Ten slotte beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET